

[Forsvarsministeren.]

kunne blive påvirket bl. a. af forhold, som Danmark ikke alene var herre over.

Jeg har i tide meddelt rigsdagen og offentligheden, hvad man kunne, og hvad man ikke kunne med hensyn til tjenestetidens forlængelse, uden at der på det tidspunkt fremkom nogen art protester.

Jeg har søgt på grundlag af det samarbejde, vi står i, og med de forpligtelser, det fører med sig, at skabe en ordening, som var mere ligelig i sine virkninger overfor det værnepligtige mandskab, men har naturligvis her som på andre punkter måttet bøje mig for de foreliggende politiske forhold.

Jeg har på ethvert stadium, når en beslutning var moden til afgørelse, holdt den nærmeste kontakt med de parlamentariske organer.

Det er sagt, at denne debat skulle være en debat om ansvar. Jeg vil hertil sige, at jeg naturligvis på mine egne og regeringens vegne tager ansvaret for de af mig forberedte foranstaltninger, men intet medansvar for virkningerne af de beslutninger, andre træffer på tværs af de af os stillede forslag.

Jeg tror desuden, at offentligheden gennem den redegørelse, jeg her har haft lejlighed til at give, vil kunne se, hvorfor afgørelserne ikke har kunnet træffes på et tidligere tidspunkt, end sket er, og jeg vil endelig som en almindelig bemærkning advare imod at puste til den ild, der er ført frem af fjernstyrede stafetter.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 19.

Mødet udsat kl. 17¹⁰.

Mødet genoptaget kl. 19.

Formanden: Udvalget angående forslag til lov om foretagelse af visse ekspropriationer m. v. har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Ordføreren for forespørgerne (Hans Hedtoft): Jeg vil gerne først takke den højtærede minister for den redegørelse, ministeren nu har givet tinget og offentligheden. Jeg må om redegørelsen sige, at de reelle oplysninger, ministeren gav os, i og for sig ikke indeholdt noget særlig nyt for os. Jeg synes, at i de bemærkninger, ministeren gjorde, manglede der fuldstændig et svar på de mere politiske spørgsmål, jeg var provokeret til at stille ministeren angående hans tale i Høng og de beskyldninger, der dér var fremsat mod os. Der var en underlig forskel på ministerens tale her i tinget og de bebudelser, hans egen presse havde sendt ud. Men hvad der er helt afgørende vedrørende den redegørelse, ministeren gav, er, at denne redegørelse ikke kastede lys over en række punkter, som for os og for offentligheden hidtil har været mørklagt, og som det for en bedømmelse af forsvarsministerens behandling af problemet om 18 måneders tjenestetid og regeringens forslag om en udvidelse af det danske Tysklandskommando til 4 000 mand er væsentligt, ja, helt afgørende at få belyst.

Den højtærede minister begyndte sin tale med en omtale af forhistorien til beslutningen om gennemførelsen af den 18 måneders tjenestetid, men desværre undlod ministeren helt at anføre, hvad regeringens begrundelse for dette skridt i sin tid var, og jeg kommer derfor til først at supplere ministerens bemærkninger på dette punkt.

Det beror på en vidt udbredt misforståelse, når socialdemokratiets tilslutning til regeringens forslag om 18 måneders tjenestetid nu også af ministeren synes fortolket som et standpunkt, der automatisk skulle forpligte os til under de givne omstændigheder at medvirke til en forøgelse af det danske soldaterkontingent i Slesvig-Holsten. Jeg skal kort forklare hvorfor. Da folketinget den 12. december 1951 med vor tilslutning vedtog at forberede gennemførelsen af 18 måneders tjenestetid, var målsætningen for denne tjenestetids ikrafttræden maj måned i år. Den af den højtærede regering givne begrundelse for 18 måneders tjenestetid var, at kun ved at gennemføre den kunne der året rundt være til rådighed en fuldt uddannet beredskabsstyrke svarende til en division eller 18 000 mand. Om årsagen til, at en så stor beredskabsstyrke burde forberedes, sagde den højtærede finansmini-